На зламі часів

У новому світі за владу та вплив змагаються різні країни й моделі правління. Який шлях мають обрати європейці?

Світ перебуває на зламі часів. Загарбницька війна Росії проти України означає кінець епохи. Нові сили зміцніли або відновилися, в тому числі економічно сильний, політично впевнений у собі Китай. У цьому новому багатополярному світі за владу та вплив змагаються різні країни й моделі правління.

Зі свого боку Німеччина робить усе можливе для захисту й просування міжнародного порядку, що заснований на фундаментальних принципах Статуту ООН. Демократія, безпека і процвітання залежать від того, чи дотримується влада загальноприйнятих правил. Саме тому Німеччина прагне стати гарантом європейської безпеки, як того очікують від нас наші союзники, будівничим мостів всередині Європейського союзу та поборником багатосторонніх рішень глобальних проблем. Тільки так Німеччина зможе успішно вистояти в геополітичних бурях сучасності.

Життя на зламі часів виходить за рамки війни в Україні й тематики європейської безпеки. Головне питання звучить так: як ми, європейці, Європейський союз, можемо існувати як незалежні суб'єкти у дедалі багатополярнішому світі?

Кінець епохи

Для більшої частини світу три десятиліття після падіння залізної завіси характеризуються відносним миром, процвітанням і достатком. Технологічний прогрес призвів до безпрецедентного рівня взаємопов'язаності та співпраці. Завдяки зростанню міжнародної торгівлі, глобальним ланцюжкам утворення доданої вартості та виробництва, а також безпрецедентному обміну людьми й знаннями між країнами понад мільярд громадян знайшли вихід із бідності. В першу чергу мужні громадяни в усьому світі звільнилися

від диктатури та однопартійного правління. Їхнє прагнення свободи, гідності та демократії змінило хід історії. Дві спустошливі світові війни та величезні страждання – значну частину яких спричинила моя країна – супроводжувалися більш ніж чотирма десятиліттями напруженості та конфронтації в тіні потенційного ядерного знищення. Проте в 1990-х роках здавалося, що нарешті встановився більш стійкий світовий порядок.

Власне, німці цілком могли вважати, що їм пощастило. У листопаді 1989 року відважні громадяни НДР зруйнували Берлінський мур. Лише одинадцять місяців потому країна об'єдналася – і все завдяки далекоглядним політикам та підтримці партнерів на Сході й Заході. Нарешті об'єдналося те, чому належало бути разом, як висловився колишній канцлер Німеччини Віллі Брандт невдовзі після падіння Муру. Ці слова ніколи не стосувалися винятково Німеччини, навпаки – Європи в цілому. Колишні країни – члени Варшавського договору вирішили стати союзниками в рамках Організації Північноатлантичного договору (НАТО) та вступити до ЄС. Європа, яка, за словами тодішнього президента США Джорджа Буша, була «об'єднаною і вільною», вже не видавалася безнадійною. У цю нову епоху здавалося можливим, що з супротивника, яким був Радянський Союз, Росія зможе перетворитися на партнера Заходу. У результаті більшість європейських країн скоротили свої армії та урізали оборонні бюджети. Для Німеччини логіка здавалася простою: навіщо утримувати значні сили чисельністю близько 500 тис. солдатів, коли всі наші сусіди, судячи з усього, були друзями або партнерами?

Фокус нашої безпекової та оборонної політики швидко змістився на інші нагальні загрози. Балканські війни та наслідки терористичних атак 11 вересня 2001 року, включно з війнами в Афганістані та Іраку, підвищили важливість регіонального і глобального врегулювання криз. Проте всередині НАТО солідарність залишилась непорушною: після терактів 11 вересня вперше було ухвалено рішення про оголошення надзвичайної ситуації в Альянсі відповідно до 5 статті Північноатлантичного договору, і впродовж двох десятиліть війська НАТО спільно боролися проти тероризму в Афганістані.

Із цих нових часів німецька економіка зробила власні висновки. З падінням залізної завіси і дедалі більшою інтеграцією світової економіки відкрилися нові можливості та ринки, особливо в державах колишнього Східного блоку, а також у країнах із економікою, що розвивається, насамперед у Китаї. Під час холодної війни Росія з її величезними ресурсами зарекомендувала себе як

надійний постачальник енергоносіїв та сировини, а тому видавалося цілком логічним – принаймні на початковому етапі – перенести це перспективне партнерство у мирний час.

Поступово путінська Росія стала на шлях, який дедалі більше віддаляє країну від Європи і світового порядку, заснованого на співпраці

Однак керівництво Росії пережило розпад колишнього Радянського Союзу та припинення чинності Варшавського договору зовсім інакше, ніж політичне керівництво у Берліні та інших європейських столицях, а також зробило з цього геть інші висновки. Замість того, щоб розглядати мирне падіння комуністичного режиму як можливість для розвитку більшої свободи та демократії, президент Росії Володимир Путін назвав його «найбільшою геополітичною катастрофою XX століття». Економічні та політичні потрясіння на частині пострадянського простору в 1990-х роках лише посилили відчуття втрати й болю, які багато росіян досі пов'язують з розпадом Радянського Союзу.

Зрештою в цьому середовищі почали відроджуватися авторитарні та імперіалістичні амбіції. На Мюнхенській конференції з безпеки 2007 року Путін виступив із агресивною промовою, в якій назвав міжнародний порядок, заснований на правилах, простим інструментом американського домінування. Наступного року Росія розв'язала війну проти Грузії. У 2014-му Росія окупувала та анексувала Крим, а ще розгорнула війська в деяких районах Донбасу на Сході України, що є грубим порушенням міжнародного права та власних договірних зобов'язань Москви. У наступні роки Кремль не дотримувався договорів про контроль над озброєннями і розширив свій військовий потенціал, отруїв і вбив російських дисидентів, розправився з громадянським суспільством і втрутився в жорстоку військову операцію в Сирії на користь режиму Асада. Поступово путінська Росія стала на шлях, який дедалі більше віддаляє країну від Європи і світового порядку, заснованого на співпраці.

Імперія завдає удару у відповідь

За вісім років після незаконної анексії Криму та початку конфлікту на Сході України Німеччина та її європейські й міжнародні партнери по «Великій сімці» зосередилися на забезпеченні суверенітету та політичної незалежності України, запобіганні подальшій ескалації з боку Росії, а також на відновленні та

збереженні миру в Європі. Це мало бути досягнуто за допомогою політичного та економічного тиску, який поєднував би санкції проти Росії з діалогом. Разом із Францією Німеччина долучилася до так званого Нормандського формату, результатом якого стали Мінські домовленості та відповідний Мінський процес, який закликає Росію та Україну до припинення вогню й низки подальших кроків. Незважаючи на невдачі та відсутність довіри між Москвою і Києвом, Німеччина і Франція підтримували цей процес. Але ревізіоністська Росія унеможливила дипломатичні успіхи.

Брутальний напад Росії на Україну в лютому 2022 року остаточно ознаменував початок принципово нової реальності, себто повернення імперіалізму в Європу. Росія використовує одні з найжорстокіших військових методів XX століття і приносить невимовні страждання народові України. Тисячі українських солдатів і цивільних осіб уже загинули, ще більше отримали поранення або травми. Мільйони українців були змушені покинути свою Батьківщину і знайшли прихисток у Польщі чи інших європейських країнах, один мільйон громадян України прибули до Німеччини. Російська артилерія, ракети та бомби вщент зруйнували українські будинки, школи та лікарні. Маріуполь, Ірпінь, Херсон, Ізюм – ці міста завжди нагадуватимуть світові про злочини Росії. Винні мають бути притягнуті до відповідальності.

А проте наслідки російської війни позначаються не лише на Україні. Віддавши наказ про напад, Путін зруйнував європейську та міжнародну архітектуру миру, що вибудовувалася десятиліттями. Під керівництвом Путіна Росія знехтувала базовими принципами міжнародного права, закріпленими у Статуті ООН: відмова від застосування сили як засобу міжнародної політики та зобов'язання поважати незалежність, суверенітет і територіальну цілісність усіх держав. В стилі імперської держави Росія нині намагається силою змістити кордони і вкотре поділити світ на блоки та сфери впливу.

Зміцнена Європа

Світ не може дозволити Путіну зробити те, що він хоче. Ми повинні зупинити реваншистський імперіалізм Росії. Перед Німеччиною, як одним з головних гарантів безпеки в Європі, зараз стоїть важливе завдання: взяти на себе відповідальність, інвестуючи в наші Збройні сили, зміцнюючи європейську збройову промисловість, посилюючи військову присутність на східному фланзі НАТО, а також тренуючи та оснащуючи Збройні сили України.

Тепер питання в тому, які загрози стоять перед нами і нашими союзниками в Європі насамперед з боку Росії

Нова роль Німеччини вимагає нової стратегічної культури, і Стратегія національної безпеки, яку ми ухвалимо за кілька місяців, буде враховувати ці обставини. Впродовж останніх трьох десятиліть рішення стосовно безпеки Німеччини та оснащення її Збройних сил ухвалювалися на тлі миру в Європі. Тепер питання в тому, які загрози стоять перед нами і нашими союзниками в Європі насамперед з боку Росії. Це потенційні напади на територію Альянсу, кібернетична війна і навіть віддалена можливість ядерної атаки, якою Путін погрожував вельми відкрито.

Трансатлантичне партнерство залишається центральною ланкою у вирішенні цих викликів. Президент США Джо Байден та його адміністрація заслуговують на вдячність за розбудову та інвестування у потужні партнерства та альянси по всьому світу. Проте збалансоване і стійке трансатлантичне партнерство також вимагає активної участі Німеччини та Європи. Одним із перших рішень Федерального уряду Німеччини після нападу Росії на Україну було створення спеціального фонду у розмірі 100 млрд євро для кращого оснащення Збройних сил. Ми навіть внесли зміни до нашої конституції, щоб це стало можливим. Це рішення є найбільш далекосяжним поворотом у політиці безпеки Німеччини з часу заснування її Збройних сил у 1955 році. Наші солдати отримають політичну підтримку, матеріальну базу та можливості, необхідні для захисту нашої країни та наших союзників. Мета – Збройні сили, на які ми та наші союзники можемо покластися. Для цього Німеччина буде інвестувати в свою оборону два відсотки нашого валового внутрішнього продукту.

У 2014 – 2020 роках найбільший обсяг приватних інвестицій та державної підтримки в Україну надійшов саме з Німеччини

Ці зміни відображають нове розуміння і в німецькому суспільстві також. Переважна більшість німців сьогодні вважає, що нашій країні потрібна армія, яка здатна і готова стримувати ворогів і захищати себе та своїх союзників. У захисті своєї країни від російської агресії Німеччина стоїть пліч-о-пліч з українським народом. У 2014 – 2020 роках найбільший обсяг приватних інвестицій та державної підтримки в Україну надійшов саме з Німеччини. З початку

> російського вторгнення Німеччина збільшила фінансову та гуманітарну підтримку Україні та сприяла координації міжнародної реакції в рамках німецького головування у «Великій сімці».

Злам часів також спонукав Федеральний уряд переосмислити непохитний принцип німецької політики стосовно експорту озброєнь, який існував упродовж десятиліть. Уперше в новітній історії Німеччини ми постачаємо зброю на війну між двома державами. У моїх розмовах із президентом України Володимиром Зеленським я чітко дав зрозуміти одну річ: Німеччина підтримуватиме Україну стільки, скільки буде потрібно. Сьогодні Україна найбільше потребує артилерії та систем протиповітряної оборони, і саме це Німеччина постачає у тісній координації зі своїми союзниками та партнерами. Німецька підтримка України включає протитанкову зброю, бронетранспортери, зенітні гармати та ракети, а також радіолокаційні системи для виявлення артилерії. Нова місія ЄС підготує до 15 тис. українських військовослужбовців, у тому числі до 5 тис. – цілу бригаду – в Німеччині. Тим часом Чехія, Греція, Словаччина та Словенія пообіцяли або вже поставили Україні близько 100 бойових танків радянських часів, натомість Німеччина надасть цим країнам відремонтовані німецькі танки. Таким чином, Україна отримає танки, з якими ЗСУ добре знайомі та мають досвід користування, і які можуть бути легко інтегровані в існуючі процеси логістики та технічного обслуговування в Україні.

Дії НАТО не повинні призвести до прямої конфронтації з Росією, проте Альянс має забезпечити надійне стримування подальшої російської агресії. З цією метою Німеччина значно збільшила свою присутність на східному фланзі НАТО, посиливши очолювану Німеччиною Об'єднану оперативну групу НАТО в Литві та розгорнувши бригаду для забезпечення захисту. Німеччина також надає війська для тактичних груп НАТО в Словаччині, а Військово-повітряні сили Німеччини допомагають здійснювати моніторинг та охорону повітряного простору над Естонією і Польщею. У свою чергу, Військово-морські сили Німеччини беруть участь у заходах НАТО зі стримування та оборони в Балтійському морі. Німеччина надасть бронетанкову дивізію, а також значні військово-повітряні та військово-морські сили (усі у високій готовності) відповідно до нової моделі сил НАТО, яка покликана покращити здатність Альянсу до швидкого реагування на усі кризові ситуації. Німеччина зберігає відданість домовленостям НАТО щодо спільного використання ядерної зброї, в тому числі шляхом придбання винищувачів F-35 з можливістю виконання подвійних місій.

Наше послання Москві є абсолютно чітким: ми сповнені рішучості захищати кожен сантиметр території НАТО від будь-якої агресії. Ми будемо дотримуватися урочистої обіцянки НАТО, оскільки напад на одного члена Альянсу є нападом на весь Альянс. Ми також чітко дали зрозуміти Росії, що нещодавні її заяви щодо ядерної зброї є необережними та безвідповідальними. Під час мого візиту до Пекіна в листопаді ми з Головою Китайської Народної Республіки Сі Цзіньпіном погодилися, що погрози щодо застосування ядерної зброї є неприйнятними і що використання такої жахливої зброї перетнуло б червону лінію, яку справедливо встановило людство. Путін має це чітко усвідомити.

Одним із багатьох прорахунків Путіна було припущення, що вторгнення в Україну призведе до загострення відносин між його супротивниками. Власне, відбулося протилежне. ЄС і НАТО сильні як ніколи. Ніщо не демонструє це більш чітко, ніж безпрецедентні економічні санкції, з якими зараз стикається Росія. З самого початку війни було зрозуміло, що ці санкції доведеться зберігати надовго, оскільки їхня ефективність зростає з кожним тижнем. Путін має зрозуміти, що жодна санкція не буде знята, якщо Росія намагатиметься диктувати умови мирної угоди.

Усі глави держав та урядів країн «Великої сімки» високо оцінили прагнення Зеленського до справедливого миру, що збереже територіальну цілісність і суверенітет України та забезпечить майбутню здатність України до самооборони. У координації з нашими партнерами Німеччина готова до досягнення домовленостей у рамках можливого післявоєнного мирного врегулювання, що гарантуватиме безпеку України в довгостроковій перспективі. З іншого боку, ми не змиримося з незаконною анексією української території, що недолуго прикривається фіктивними референдумами. Для того щоб війна закінчилася, Росія повинна вивести свої війська.

Добре для клімату, кепсько для Росії

Війна Росії не тільки об’єднала ЄС, НАТО та «Велику сімку» у протистоянні цій агресії, а й спричинила зміни в економічній та енергетичній політиці, що в довгостроковій перспективі стануть болючими для Росії і дадуть величезний поштовх необхідному і вже розпочатому переходу до чистої енергетики. Щойно я вступив на посаду канцлера в грудні 2021 року, я запитав своїх радників, чи є план на випадок, якщо Росія припинить постачання газу до Європи. Відповідь була негативною – і це незважаючи на те, що ми потрапили в небезпечну залежність від російського газу.

Тоді ми одразу почали готуватися до найгіршого сценарію. У дні, що передували широкомасштабному російському вторгненню в Україну, Німеччина тимчасово призупинила сертифікацію «Північного потоку – 2», який мав значно збільшити постачання російського газу до Європи. Уже в лютому 2022 року з'явилися плани імпорту зрідженого природного газу (ЗПГ) з ринку за межами Європи – і вже найближчими місяцями біля узбережжя Німеччини запрацюють перші плавучі ЗПГ-термінали.

Тепер ми знаємо: безпека Європи залежить від диверсифікації енергоносіїв та шляхів їхнього постачання, а також від інвестицій в енергетичну незалежність

Найгірший сценарій втілився в життя невдовзі після того, як Путін вирішив використати енергію в якості зброї і перекрив енергопостачання до Німеччини та Європи. Тим часом Німеччина повністю відмовилася від імпорту російського вугілля, а імпорт російської нафти до ЄС також незабаром припиниться. Тепер ми знаємо: безпека Європи залежить від диверсифікації енергоносіїв та шляхів їхнього постачання, а також від інвестицій в енергетичну незалежність. Диверсія на газопроводі «Північний потік» у вересні ще раз показала цю необхідність.

Із метою подолання потенційного дефіциту енергії в Німеччині та Європі в цілому Федеральний уряд тимчасово підключив вугільні електростанції до мережі та дозволив німецьким атомним електростанціям працювати довше, ніж планувалося спочатку. Ми також законодавчо закріпили вимогу, що приватні газосховища повинні мати поступово вищий мінімальний рівень заповнення. Сьогодні наші сховища повністю заповнені, на відміну від аналогічного періоду минулого року, коли рівень був незвично низьким. Це хороша стартова позиція для Німеччини та Європи, щоб пройти зиму без перебоїв у постачанні газу.

Війна, розв'язана Росією, змусила нас усвідомити, що досягнення цих амбітних цілей є необхідним для захисту нашої безпеки і незалежності, а також безпеки і незалежності всієї Європи. Відмова від викопного палива збільшить попит на електроенергію і зелений водень, і Німеччина готується до цього, масово прискорюючи перехід на відновлювані джерела енергії, такі як енергія вітру й сонця. Наші цілі визначені чітко: до 2030 року не менше 80 відсотків електроенергії, що споживається в Німеччині, має вироблятися з відновлюваних джерел енергії, а до 2045 року рівень викидів парникових газів у Німеччині має знизитися до чистого нуля, тобто

буде досягнута кліматична нейтральність.

Найстрашніше нічне жахіття Путіна

Путін мав на меті розділити Європу на зони впливу та поділити світ на блоки держав великих і держав васальних. Натомість його війна лише сприяла подальшому розширенню Європейського союзу. На засіданні Європейської ради у червні 2022 року ЄС надав Україні та Молдові статус країн-кандидатів та підтвердив, що майбутнє Грузії теж пов'язане з Європейським союзом. Ми також погодилися, що вступ до ЄС має нарешті стати реальністю для всіх шести країн Західних Балкан. Це і моя мета теж. Тому я відродив так званий Берлінський процес для Західних Балкан, ціллю якого є поглиблення регіонального співробітництва, зближення держав Західних Балкан та їхніх громадян і підготовка до вступу в ЄС.

Загалом ЄС має подолати старі конфлікти та знайти нові рішення, наприклад, щодо міграції до Європи чи фіскальної політики.

Однією зі сфер, в якій Європі необхідно терміново досягти прогресу, є протиповітряна і протикосмічна оборона

У майбутньому Європа повинна брати на себе більшу відповідальність за власну безпеку і потребує скоординованого та інтегрованого підходу до розбудови своїх оборонних спроможностей. Збройні сили окремих країн – членів ЄС, до прикладу, мають на озброєнні занадто багато різних систем озброєнь, що є неефективним як із практичної, так і з економічної точки зору. Для вирішення цих проблем ЄС має змінити свої внутрішні бюрократичні процедури, а це вимагає сміливих політичних рішень: країни – члени ЄС, у тому числі Німеччина, мають адаптувати свою національну політику та внутрішнє законодавство щодо експорту спільно вироблених військових систем.

Однією зі сфер, в якій Європі необхідно терміново досягти прогресу, є протиповітряна і протикосмічна оборона. Саме тому Німеччина найближчими роками посилюватиме свою протиповітряну оборону в рамках НАТО, набуваючи додаткових можливостей. Я також відкрив цю ініціативу для наших європейських сусідів. Результатом стала Європейська ініціатива *Sky Shield Initiative* («Небесний щит»), до якої у жовтні минулого року приєдналися ще 14 європейських держав. Спільна європейська протиповітряна оборона буде більш ефективною та економічно доцільною, ніж окремі національні

системи, і стане яскравим прикладом того, що означає зміцнення європейської складової в НАТО.

Альянс є ключовим гарантом євроатлантичної безпеки. Із вступом до НАТО двох успішних демократій, Фінляндії та Швеції, організація лише посилиться. НАТО також зміцніє, якщо європейські члени забезпечать більшу сумісність своїх оборонних структур за допомогою власних заходів в рамках ЄС.

Китай та інші виклики

Агресивна війна Росії, можливо, стала причиною зламу часів, але тектонічні зрушення є набагато більш далекосяжними. Закінчення холодної війни не означало «кінця історії», як дехто пророкував. Але історія не повторюється. Багато хто вважає, що ми знаходимося на початку нової ери біполярності міжнародного порядку. Вони бачать зародження нової холодної війни, в якій США і Китай позиціонуються як супротивники.

Я не поділяю цю точку зору. Натомість вважаю, що наразі ми є свідками завершення виняткової фази глобалізації та спостерігаємо історичні зміни, прискорені зовнішніми потрясіннями, такими як пандемія COVID-19 та війна Росії в Україні, проте не викликані тільки ними. У цей винятковий період Північна Америка та Європа пережили 30 років стабільного зростання, високого рівня зайнятості та низької інфляції; це був час, коли Сполучені Штати стали визначальною світовою державою – і це роль, яку вони збережуть в XXI столітті.

Але на етапі глобалізації після холодної війни Китай також став глобальним гравцем, яким був протягом тривалих періодів у світовій історії. Зміцнення позицій Китаю не є виправданням для ізоляції Пекіна чи обмеження співпраці. Проте зростаюча міць Китаю не виправдовує гегемоністських претензій в Азії та за її межами. Жодна країна не повинна бути «задвірками» іншої, і це стосується як Європи, так і Азії та будь-якого іншого регіону. Під час мого нещодавнього візиту до Пекіна я висловив свою непохитну підтримку міжнародному порядку, заснованому на правилах, закріплених у Статуті ООН, та відкритій і чесній торгівлі. У співпраці з європейськими партнерами Німеччина і надалі вимагатиме рівних конкурентних умов для європейських та китайських компаній. Китай робить занадто мало в цьому напрямку та явно став на шлях ізоляції і відходу від відкритості.

У Пекіні я також висловив занепокоєння зростанням рівня

небезпеки в Південно-Китайському морі й Тайванській протоці і обговорив позицію щодо прав людини та індивідуальних свобод. Повага до основоположних прав і свобод ніколи не може бути «внутрішньою справою» окремої держави, оскільки всі держави – члени Організації Об'єднаних Націй взяли на себе зобов'язання дотримуватися цих прав і свобод.

У міру того як Китай та північноамериканські і європейські держави адаптуються до мінливих реалій цього нового етапу глобалізації, багато країн Африки, Азії, Карибського басейну та Латинської Америки, які показали надзвичайне зростання у минулому насамперед завдяки дешевому виробництву товарів і сировини, поступово стають більш заможними і мають власні потреби у ресурсах, товарах і послугах. Ці регіони мають повне право скористатися можливостями, які надає глобалізація, і вимагати більшого впливу на вирішення глобальних питань відповідно до їхньої зростаючої економічної та демографічної ваги. Це не є загрозою для громадян Європи чи Північної Америки. Навпаки, ми повинні заохочувати ці регіони до більшої участі та інтеграції в міжнародний порядок. Це найкращий спосіб зберегти багатосторонній підхід у багатополярному світі.

З цієї причини Німеччина та ЄС інвестують у нові партнерства з багатьма країнами Африки, Азії, Карибського басейну та Латинської Америки, а також розширюють уже наявні.

Свобода, рівність, верховенство права та гідність кожної людини – це цінності, що не обмежуються частиною світу, яка традиційно вважається «Заходом». Навпаки, вони поділяються людьми та урядами в усьому світі і підтверджені як основоположні права людини в преамбулі Статуту Організації Об'єднаних Націй. Однак автократичні та авторитарні режими часто ставлять під сумнів або заперечують ці права та принципи. Для їхнього захисту країни – члени ЄС, включаючи Німеччину, повинні тісніше співпрацювати з демократіями за межами традиційного «Заходу». У минулому ми ставилися до країн Африки, Азії, Карибського басейну та Латинської Америки як до рівних. Але надто часто наші дії суперечили цьому. Це потрібно змінити. Під час головування Німеччини у «Великій сімці» у 2022 році група тісно координувала свій порядок денний із Індонезією, яка в цей самий період головувала у «Великій двадцятці». Ми також підключили до наших обговорень Сенегал як Голову Африканського Союзу, Аргентину як Голову Співтовариства держав Латинської Америки та Карибського басейну, нашого партнера по «Великій двадцятці» Південну Африку та Індію як наступного Голову «Великої двадцятки».

В кінцевому ж рахунку в багатополярному світі діалог і співпраця повинні відбуватися також за межами демократичної зони комфорту. У новій Стратегії національної безпеки США справедливо наголошується на необхідності роботи з країнами, які самі не прийняли демократичні інститути, але покладаються на міжнародну систему, засновану на правилах, і підтримують її. Світові демократії повинні будуть працювати з цими країнами, щоб захистити і підтримувати світовий порядок, в якому влада пов'язана правилами і в якому ревізіоністські дії, такі як російська агресивна війна, отримують відсіч. Це вимагатиме прагматизму і певного смирення.

У нашому надзвичайно взаємопов'язаному світі потрібні нові способи мислення та нові інструменти для просування миру, процвітання й громадянських свобод. Розвиток такого мислення та інструментів – це те, про що йдеться на зламі часів.

ПерекладзнімецькоїІриниСавюк

©2022 Council on Foreign Relations, publisher of Foreign Affairs. All rights reserved. Distributed by Tribune Content Agency, LLC.

Олаф Шольц

Олаф Шольц (Olaf Scholz) – німецький політик, член Соціал-демократичної партії (СДПН), Федеральний канцлер Німеччини з 8 грудня 2021 року.